

## EL PROFESSOR DE BALL

A ella sempre li havia agradat ballar, des de joveneta. Però no era que somiés ser la *prima dona* d'un ballet de primera, no, què va, només una de les moltes que aixecaven una cama al cançà, per exemple. Per tant, sempre s'havia anat apuntant a les diferents modes de balls per a aficionats, com el jazz tipus Michael Jackson, les sevillanes, els balls de saló, la batuca, zumba darrerament. Mai no destacava, però tampoc feia el ridícul i, sempre, sempre, s'ho passava estupendament.

I l'últim era el country, o ball en línia, al poble on vivia des de feia uns quinze anys, Calonge St. Antoni. Va començar com tot, per casualitat.

Un matí de diumenge, havia anat a comentar un assumpte amb una veïna del poble i, davant la seva sorpresa, se la va trobar vestida amb un barret texà, unes botes ídem, i uns texans tan ajustats als seus generosos malucs que un es preguntava com dimonis havia fet per embotir-los-hi. No faltava el mocador vermell al coll i l'armilla, és clar. Li va explicar que se n'anava amb un grup a ballar country a L'Estartit, i que les classes es feien a Calonge, a la Sala Fontova.

I ni un segon de vacil·lació va tenir la nostra ballarina i així el divendres següent, es va presentar a l'esmentada Sala Fontova. Aquell dia amb prou feines va donar peu amb bola, però va saber que li agradaria. Hi havia molt bon ambient, gent de la zona, de mitjana edat, i els professors, anglesos ells, també li van agradar. Ella petita i farcida, una dona normal i corrent que es transformava en ballar. Ell, en canvi, era el que es diu un home atractiu i, és clar, un gran ballarí.

I així van transcórrer uns mesos durant els quals ella es va anar aficionant al country i, a mesura que ho anava dominant, li agradava cada cop més. Tot i això, ja proper l'estiu següent, es va adonar que el mateix ball, si bé li encantava per si mateix, no era l'únic motiu de la seva il·lusió. Inconscientment, va començar a tenir més cura del seu aspecte abans d'anar a les classes. Com sempre havia estat una dona presumida, tampoc no li va donar gaire importància, en qualsevol cas, no va analitzar el canvi d'actitud, sens dubte pensant que era lògic que, en haver fet ja certa amistat amb els altres alumnes, es preocupés més de l'aparença. Sí, tot això era cert, però si havia de ser sincera amb si mateixa, no podia negar la '0 cruïlla de mirades entre ella i el professor atractiu. Fins al punt que intentava fins i tot evitar-ho.

Va ser ja finalitzat aquell estiu, amb les seves festes, visites, família, paelles, sortides... en fi, el mateix d'un estiu a la Costa Brava, quan va començar a ser conscient que li agradava el seu professor de ball! No només per un clar atractiu físic, sinó perquè, al llarg de tots aquells mesos, i gairebé de forma inconscient, ho havia anat observant i creia conèixer-lo cada cop més. Serios i professional, demostrava ser un líder i tenir una paciència infinita - una qualitat que ella admirava en gran manera per no tenir-ne. També es va adonar que la relació amb la seva dona no era tan ideal com semblava. Estava clar que només els unia el ball. Havia anat reunint tota aquella informació, de forma inconscient, repetim, i havia acabat sentint-se molt propera a ell, una mica còmplice fins i tot.

En definitiva, allò no era un simple coqueteig, però ella es preia de no coquetejar amb homes casats. No volia problemes i, si no li hagués agradat tant el ball, ho hauria deixat. Va continuar anant a classes, però, i aquesta vegada de forma conscient, intentava evitar-ho al màxim.

Però ai! les coses de l'amor, allò no ho parava ningú: encara que de manera gradual, es van començar a produir clares, i mútues, mirades. Durant mesos, amb Nadal, Pasqua i estius, tot va anar seguint més o menys igual. L'última cosa que sentia era orgull. Ella que sempre havia defensat la postura de solidaritat

entre dones... Quina lliçó d'humilitat! Es va adonar que si havia pogut practicar el seu dogma havia estat només perquè cap home d'una altra dona no l'havia atret d'aquella manera, i havia pogut rebutjar els avenços de marits de conegudes perquè simplement no li agradaven. Però allò era diferent, allò que sentia pel profe era fort, físic per descomptat, però també psíquic.

I va passar un altre any, que es va caracteritzar sobretot per la confirmació d'aquella atracció mútua, encara que dins de la mateixa línia. Per sort ella tenia ja una certa edat i força experiència i sabia que no li tocava a ella iniciar cap moviment fora d'aquell coqueteig dins del context general. Però va acabar l'any amb la confirmació que ja no n'hi havia cap dubte, els sentiments eren compartits. La complicitat havia estat confirmada. Fins que ell va començar a provocar trobades després de les classes. Curts moments que tots dos buscaven, plens de significat.

Ella començava a tenir sentiments oposats; d'una banda, era feliç davant aquest canvi a positiu, de l'altra, ella, als gairebé seixanta anys, ja s'havia plantejat un futur sense companyia, del que se sentia molt satisfeta. Tot el seu món s'anava desintegrant. D'altra banda, tampoc no tenia ganes d'una simple aventura amb un casat. Però el profe li va sortir legal i conseqüent, un valent –o un temerari segons es miri–, disposat que el seu món també es desintegrés. Potser perquè, de fet, ja ho estava.

I no oblidem que... ell s'havia enamorat.

I així, tres mesos després, ell s'havia separat i vivia amb ella, la qual, malgrat la seva reticència passada, va haver de fer setge als seus armaris i a... la seva vida.

Han passat gairebé deu anys, tots dos estan ara més a prop dels setanta que dels seixanta, s'han casat i... són molt, molt feliços en aquest preciós poble del Baix Empordà. .

En aquesta vida, hi ha riscos que val la pena viure'ls.

---